

BASÍLICA
SANTA
MARIA
DEL PI

**AHIR,
AVUI,
DEMÀ**

Només en edició electrònica degut a la pandèmia de la Covid-19

Núm.

800

19
juny
2020

Tornem a la "Normalitat"

Lluís Ramis, rector

S'ha acabat l'estat d'alarma i tornem a la "normalitat", o millor dit, a la nova normalitat o etapa de represa. Aquests més de tres mesos de confinament i desescalada, ens han d'haver servit per a alguna cosa positiva, i ara ja no pot tornar a ser tot com abans, hi hauran coses diferents. Així, hi haurà una sèrie de mesures preventives de contacte que segurament haurem de mantenir fins que es trobi una vacuna veritablement efectiva per a la Covid-19, com la mascareta, el rentar-se sovint les mans, sobretot quan s'ha tocat alguna superfície de risc, mantenir la distància de seguretat si no es porta mascareta, etc.

Aquests dies ens han fet descobrir algunes coses:

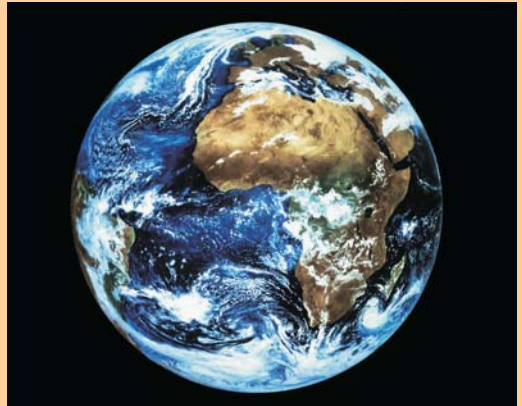
En primer lloc, la fragilitat de l'ésser humà: un organisme tan diminut com un virus que només es pot veure amb microscopi electrònic, ha estat capaç de matar a quasi mig milió de persones i contagiar-ne a més de cinc milions en tot el món, però sabem que els casos han estat molts més, i la cosa encara no s'ha acabat. Ens hem cregut que amb la nostra ciència i tecnologia ho teníem tot controlat i no ha estat així. L'ésser humà és fràgil i limitat, i el millor que pot fer és reconèixer-ho i encomanar-se a Déu, sense deixar, és clar, la recerca científica i tecnològica.

En segon lloc, que en l'ésser humà hi ha coses negatives: els especuladors que compraven matèries primeres per a fer guants i mascaretes i després vendre-les més cares per a fer el gran negoci, o els que han anat a la seva saltant-se les normes de

confinament i posant en perill la salut i, potser també la vida d'altres persones; però també n'hi ha de positives com el lliurament dels sanitaris a favor dels malalts de coronavirus o tantes persones que han ajudat a gent gran o que estan fent de voluntàries en la recollida i entrega d'aliments, robes, etc. per a les persones sense recursos econòmics.

En tercer lloc, la interconnexió del planeta: el que passa en un lloc pot acabar afectant a altres o a tot el món. Un virus que va sorgir a la Xina ha arribat a tot el món; per tant, cal la solidaritat entre tots, no podem dir que mentre tinguem el virus controlat a casa nostra ja estem satisfets perquè ens ha de preocupar la situació en què es troben en altres llocs, i perquè mentre hi hagi coronavirus en

algun lloc del planeta, es pot tornar a estendre per tot arreu i tornar a arribar a nosaltres. Per tant, la gran lliçó que podem treure de tot això és que només ho solucionarem amb l'ajuda i la solidaritat de tots.

I m'he quedat només en el terreny sanitari. En el terreny social i econòmic també està claríssim que necessitem el diàleg i la cooperació de tots, començant pels polítics i les institucions, i acabant per cadascun de nosaltres.

A la parròquia de Santa Maria del Pi, en funció de la fase de confiança, hem fet unes coses o unes altres i encara no estem a plena activitat. Per una banda, el curs escolar i també el parroquial es poden donar ja per acabats. L'esplai ja no obrirà fins el curs que ve però farà colònies atenent les mesures de seguretat establertes per la Generalitat de Catalunya. Això els obliga, a la casa de colònies, a formar grups de 10 nens/es, adolescents o joves que seran sempre els mateixos i tindran el mateix monitor, és el que se'n diu fer bombolles d'aïllament. Els horaris

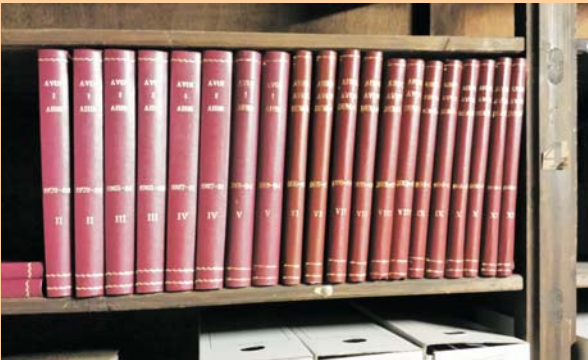
de menjador seran dos per a cada àpat perquè així es puguin mantenir les distàncies de seguretat, etc. Com veieu, una mica complicat.

Pel que fa a la catequesi, aquesta setmana ens hem reunit amb els pares i hem quedat que des de mitjan setembre, tot l'octubre i part de novembre, farem catequesi per compensar tot el que no s'ha pogut fer en els tres mesos de confinament, i finalment, fer la primera comunió a mig novembre.

Encara no sabem si en la nova normalitat l'església podrà ocupar tot l'aforament o encara hi haurà alguna limitació. Ens agradaria poder tornar a obrir l'església també pel matí a partir de juliol però això encara no és segur. En relació a les misses, els dissabtes i diumenges no ve gaire gent però el cap de setmana passat, potser en ser el Corpus, van assistir més persones. Esperem assolir aviat la normalitat.

I per últim, comentar-vos que aquest número de l' "Ahir, Avui, Demà" és el 800. El primer número es va publicar el 12 d'octubre de 1975, això vol dir que portem 45 anys informant als feligresos de Santa Maria del Pi * a través d'aquest mitjà. Els darrers números només han estat virtuals, avantatges de les noves tecnologies. A través del butlletí electrònic de la parròquia, al qual molts de vosaltres esteu subscrits, heu pogut rebre el full parroquial cada 15 dies i altres informacions, ja fossin de la parròquia o de fora, que han permès mantenir contacte durant aquest temps. La parròquia ha de seguir apostant per aquests mitjans per poder arribar a la gent, especialment als feligresos, per això us convidem als qui no esteu apuntats a aquest butlletí parroquial i teniu mitjans per accedir a internet (ordinador, mòbil, etc.) que ens doneu el vostre e-mail i així podreu estar més ben informats. Penseu que fins que no es permetin els papers a les esglésies, el full parroquial només s'editarà en format digital, i no sabem quant durarà això. El mateix passa amb el full

dominical, només es pot trobar a la web de l'arquebisbat però nosaltres el reenviem als apuntats al butlletí parroquial. Tots aquests són els avantatges de formar part del grup de correu electrònic parroquial.

** Podeu consultar la col·lecció sencera de l'Ahir, Avui, Demà a l'Arxiu Parroquial*

Faci's la vostra voluntat

Vet aquí un testimoni de primera mà i per partida doble, com a sanitari d'una residència i com a afectat pel coronavirus, del que per a molts ha suposat i està suposant la pandèmia de la Covid-19. Pel nom, potser alguns de nosaltres no reconeixem en Josep Maria González a qui anomenem col·loquialment Josep Maria de la Sang, però si us dic que penseu en la persona que durant molts anys ha fet de llegat de Roma dalt de cavall al Retaule de Sant Josep Oriol o si us dic que capinateja els Via Crucis de Setmana Santa, sabreu qui és l'autor del text que segueix. Arrelat des de 1990 a Santa Maria del Pi, va formar part dels equips de matrimonis amb mossèn Vidal i es va vincular seriosament a la Confraria de la Sang. Aquí ens explica la seva experiència.

Per la nostra condició humana ens pensem que som immunes a tot i que tot lo dolent només els passa als altres. Però resulta que no, doncs el Covid-19 ens ha demostrat que no distingeix. I que quan et toca, no hi ha marxa enrere. Al geriàtric on treballo, les mesures de prevenció eren irrisòries per no dir nul·les, i els EPI's (Equip de Protecció individual) inexistents. Es pot dir que diàriament ens enfrontàvem a la pandèmia a pit obert.

En primer lloc, vull tenir un especial record per tots aquells residents que per desgràcia ja no hi són: els duré al cor durant molt de temps. Al mes d'abril, en el pic més alt de la pandèmia, vaig haver d'anar a urgències degut a què tenia febre força alta i no remetia. Em van fer un PCR (prova de diagnosi del coronavirus) i va donar positiu. No em va sorprendre gaire, doncs anava veient com la gent a qui cuidava, anava contagiant-se.

Com a creient, em vaig posar en mans de Déu. L'oració "facis la vostra voluntat..." em reconfortava personalment i em treia una mica la por davant d'aquesta adversitat. Són moments en els que et trobes completament sol, tu i la malaltia. Però tot i treure forces d'on fos, la temença hi era, doncs sabia que moria molta gent i a més, en circumstàncies d'aïllament i solitud. Tot i que la pneumònia només em va afectar un pulmó, jo era conscient que no era diferent dels altres, i repetixo, la por a la mort la tenia molt present.

L'estada a l'hospital de campanya i les llargues hores enllitat van fer que tingués molt temps per a pensar i reflexionar, mirar conductes que havia tingut en el passat. Sobretot amb gent a la que estimes com són els fills i la família. Temps de fer examen de consciència i de començar a fer propòsits per a millorar. Un dels aspectes importants que vaig adoptar fou viure més el dia a dia, no planificar massa el futur llunyà. La lliçó que en vaig treure és "avui hi ets i demà no, per tant, valora el dia que Déu et dona. Gaudeix-lo i sigues sempre agraït".

Dibuix fet per l'autor durant l'estada a l'hospital.

Gràcies a Déu la situació anava millorant amb els dies i això també ens igualava a tots els afectats ja que en ser traslladat a un hospital de campanya, es van anar creant vincles entre els que érem allà. Per exemple, quan algú marxava cap a casa seva, la joia era evident. Tots aplaudíem francament emocionats, i això em demostrava que encara tenim solidaritat i humanitat amb els germans.

La malaltia em va enganxar de ple en Setmana Santa, que com ja sabeu els que em coneixeu, són els dies més importants per a mi, ja que les celebracions les visc molt al Pi. Vaig pensar que aquest any em tocava fer el Via Crucis tot sol, i que això era una prova que Déu em donava per treure'n alguna conclusió de la vida i aquesta ha estat: adonar-me de la meua fragilitat humana, que he de ser més humil i prioritzar amb coses que omplin i seguir el camí de la servitud.

I finalment, vull ressaltar la serenor, la positivitat, l'esperança i sobretot, la comunió amb Déu que, junt amb l'oració, realment ajuda molt a tirar endavant i superar l'adversitat d'aquests dies.

Josep Maria González Salvadó